

ספר בית אלהים

לחרב הגאון המפורסם, החכם השלם והכולל, נר ישראל,
סיני ועוקר הרים, כמהר"ר מלשה בכהר"ר יוסף נ"ע ממראני.

מחבר ס' קרית ספר על הרמב"ם, ושלושה חלקי תשובות
נודעים בשם שו"ת מבי"ט:

אשר אור תורתו ורח משנת ה' רפ"ה בגליל העליון, בעה"ק צפת תוב"ב.

נחלק לשלושה שערים

שער התפלה, שער התשובה,

ושער היסודות (העקריו).

ועוד לו פרק מיוחד בביאור פרק שירה לח"ל.

נדפס אך פעם אחת בוויניציאה בשנת של"ו לפ"ק, ולא נמצא רק בגדולי בתי עקד הספרים
(ביבלאטקען), וכעת נדפס מחדש, בהוספת ציוני מקומות פסוקי התנ"ך וש"ס ומדרשים
המובאים בספר הזה, ובהגה"ה מעולה ומדויקת:

ווארשא

כדפוס ר' יצחק גאלרמאן נ"י.

שנת אן זה כי אם בית אלהים לש"ק

דעת - אתר לימודי יהדות ורוח

www.daat.ac.il

הקדמת המחבר

לב טהור ברא לי אלהים ורוח נכון חדש בקרבי :
 אל תשליכני מלפניך ורוח קדשך אל תקח ממני :
 השיבה לי ישועך ורוח נדיבה תסמכני :

יוס השני. ואין המקרא יואל מידי פשוטו, פוסר מים ראשיה מדון אין מים אלא תורה מי שפוסר עלמו מן המורה שגורע מחק הכנעו הוא ראשית מדון, אפ"ס שלמד הרבה יותר מחבריו הכלתי מוכינס לכדי מה שהוא מוכן, וכן הוא לכדי לעיני קיום מלוח שיגדל השכר לבלתי מוכן כדי מיעוט הכנעו מן שבר המוכן ושעו יומר אלא שגורע מחק הכנעו, משל למתך שזה לשני עבדיו אחד חלש ואחד גבור שיטעה הגבור כפלים מן המלאכה שיעשה החלש, ולא גמר לעשותה והחלש גמר חלקו, כי יעשה העבד הגבור על שנתעלל מלגמור מלאכה שלפניה שיהיה בכחו לעשותה כולה, וזאת תהיה כוונת החזק שאמר (אבות פ"ב) ולא חדון אח הברך עד שחגיג למקומו שלא ידון ולא יגזור על פלוני שהוא גדול מפלוני עד שגיג למקום חק הכונה כל אחד ואחד, כי גדול השכר הוא לפי גדול המעשים על חק ההכנה. וגם אפשר שזאת תהיה כוונת מה שראתה בן בנו של ריב"ל (רוח רבה ג') עתהים (ג') עליונים למטה ותחתונים למעלה, כי יאחז שחס גדולים בתורה ובמעש"ם צבור"ו והיה בזה חק הכנעו לעשות יותר ולא פשו, הם צבור"ו למטה מן מדרגת הכתותונים ופלים מהם שלא השיגו לעשות כל מה שעשו הם ולא נמנעו אלא מפני מיעוט הכנעו. ובהו יהיה נראה גם כן מה ששינו (אבות פ"ק ג') כל שחממו מרובה ממעשיו למה הוא דומה לאילן שעליו מרובין ושרשיו מועטין שגורע בזה ועוקרתו והופכתו על פניו. דמה החכמה לענפים והמעשה לשרשים, כי המעשה הוא העיקר, והלא תלמוד גדול שנמו וגמרו תלמוד גדול שחיוב ליד מעשה, הרי כהנו החוספות פ"ק דקידושין על מה שאמרו פ"ק דבבא קמא הא למיגמר הא ללגמור, דלגמור לעלמו מעשה גדול, וא"כ אמר ההגא כי מי שחממו והיא הכנה טבעו ללמוד ולעשות, מרובה ממעשיו, שלא עשה כל מה שצדק טבעו בחממו לעשות, הוא דומה לאילן שענפיו מרובים ושרשיו מועטים, כי כיון שאינו עושה כל מה שצדקו לעשות, אפילו מה שעשה נראה שלא עשהו לש"ש, וקורב הוא ליחשב כי הוא מתחרט על הטובה שעשה, כיון שאינו מעלים כל מה שצדקו לעשות נראה שאינו מחשיב מעשה הטוב, וזה הרוח שפוקר השרשים המועטים, והנמשל שהוא כמולד ברוחו וכוננו לעושה מעשה ועוקר והופך קצרה על פיה, וכתיב מה שלמד ופירש מתלמודו עליו לאמר (משלי כ"ו) כלפסר גודת מקנה, אבל מי שמעשיו מרובים מתחממו דומה לשרשים מרובים שאין כל הכונות יבולים לוח אורו ממקומו, וכמו כן המשל והוא ריבוי מעשה הטוב, ההתמדה צו תורס על הכוונה

עלינו לשבח לאדון הכל, אשר יצר את האדם בחכמה, ובהיותו יוצר כפיו הוא והמשכיס ממנו, הם קרובים לנחמו יותר אל השלימות מלד האורה מנטוח אל החסרון מלד החומר, כי גם החומר היה ממיטב הארץ עפר מן האדמה הידועה מחנה אדמה, ולכן יגזור השכל שיהיה נעטב ואשם יותר הנופה אל זד החומר, ממה שיהיה מושכר ומטובת הנופה אל זד האורה, ולהיות טוב ה' לכל הוא מיקל בטובו בעונם הנוסים אל זד החומר, שלא להיכנס מיתה בכל מה שהם ממרים את פיו כמו שימרה על פי מתך בשר ודם שחייב מיתה, ומרבה בטובו בזכר הנוסים לזד האורה פרי המלוח הידועות צבור"ו והקרן לעבור"כ אשר אין חלית למצוה עין לא ראתה וכו', כי חלית היצירה היחה הגורם אשר עוב"כ במעשים הטובים הבחיריים :

ולזה אינו שנת לאדם שיטבח עלמו במעשיו המובים ובלמוד התורה וקיום מצותיה, כי הוא ית' הכין עבטו לכך ציירתו כמו שגמר, והקדים טובותיו עמו מיום נלחו מרחם אמו בכל הצידי לו, צהיותו משולל מן הידיעה הצריכה לו עד שגדל ונתישב בשכלו והכיר כי מה' היתה לו, והשתדל להשכיל ולהטיב דרכיו לעבודה בוראו, וע"ז שינו בפרקי אבות (פרק ב') ריב"ל קבל מהלל ומשמאי הוא היה אומר אם למדה תורה הרבה אל החזיק מוכן לעלמך, כי לכך נולדת, הכוונה כי גם שאמרו שאין ראוי לאדם להשתבח במעשיו הטובים ובלמודו, שיטכר היה שיטבח עלמו כשלמד ועשה הרבה יותר מחבריו, לזה אמר כי לכך נולדת, כי מה שהרביה בלימוד התורה יותר מחבריו, הוא כי היתה לך הכנה טבעית מלח האל ית' ציירתך יותר מהם ולכך נולדת כך כדי שתרבה לפי כחך והכנתך ולכן אל החזיק טובה לעלמך, וכמו שאמר בן עזאי (יבמות פ"ו) שהרבה ללמוד יותר מקלת חבריו, כי תשקה נפשו בחורה, כי נפשו היתה מוכנת ומשתוקקת ללימוד התורה יותר מהם, וכל איש כפי כחו והכנתו חייב לעבוד בחורה אל יחסר המצ, כ"א יחסר מכדי יכלו והכנתו עמיד ליתן דין והשבון פ"ז, גם כי למד הרבה יותר מחבריו, אם היתה הכנתו יותר ממה שלמד וחבריו לא למדו כמותו אלא שלמדו כפי כל הכנתו, יהיה להם יותר שכר ממנו, כי השלימו את חק הכנתו והוא לא השלימו, וכמו שאמרו ר"ל (קדושין ט) כל תהילת דינו של אדם על ביטול תלמוד תורה דכתיב (משלי י"ז) פוסר מים ראשית מדון. והיותו חלול דינו, כי יתלם כוונת בריאתו ללימוד התורה שישתנה יוס אשי לסיון דכתיב (בראשית א') ויהי ערב ויהי בקר

הקדמת המחבר

הכוונה שהיא לשם שמים ומחיימת בו :
ומה שהרבינו שבר המועט על המרובה כפי ההכנה כמו שכתבנו למעלה, יחכן לומר כי יזדק באופן זה, שהיה שבר למי שלא היה בהכנת עשנו לעשות אלא ג' מנות דרך משל בכל יום וששם ומי שהיה בהכנה עשנו לעשות שש בכל יום ולא עשה אלא ג' שהיה שבר יותר למי שעשה הב' וגם השליש חק הכנתו ממי שעשה ג' כיון שלא השלים כל חקו, [אבל אם יוסיף יותר גם כי לא השלים חקו], לא יקפח השי"ת שבר ריבוי המנות כי הכל לפי רוב המעשה, וכן צענין הלימוד אם למד אחד ו' עשות ביום וגם השליש חק כל הכנתו, יהיה לו יותר שבר ממי שלמד ג' כי ו' עשות ולא השלים בהם כל חק הכנתו, אבל אם יוסיף יותר גם כי לא השלים חקו עדיין לא יקפח האל יתברך שברו, והרי הוא כמי שנתן דינר לזקנה חומש ממה שהיה לו ועשיר נתן ג"כ דינר, ואם היה נותן חומש כמו המבזבז היה לריך לתת ה' או י' או יותר יש שבר יותר למי שנתן הדינר שהיה חומש ממונו ממי שנתן ג"כ דינר ולא הניע לחומש, אבל אם ירבה עוד לתת דינר אחר, גם כי לא השלים לחומש יש לו שבר אחר על הדינר השני שברר הועיל בו לעניים, כ"ש אם השלים חקו שהיה לו שבר על הדינר האחד ועל כל דינר ודינר שנתן יותר כמו שכבר שיש לו לנותן הדינר, ועם כל זה אינו ראוי שיטבחה על הלימוד ועל שגרות הכוונה כי מאלה ה' היה לו שהכיוו ויסדו על מהכונת הזה אשר היה מוכן ומזומן בטבעו מתחלת בריאתו הנמשכת מאז הראשון אשר היה מוכן לכל טוב להיותו יליד כפיו של הקב"ה ונפוח נשמה חיים באצויו ממנו :

ומפני שיש הבדל והפרש בין פרטי בני אדם בהכנה הכוונה האחת הרב היא ועם זאת, ואינה ידועה אפילו לבעליה, לכן חייב כל אחד מישראל להשתדל לעשות כל מה שיוכל בלמידת התורה וקיום מצוותיה, ויתשוב עלונו שיש בהכנת עשנו לעשות יותר ממה שעושה, וכשירגיל עלונו לכן יוסיף וירבה לעשות יותר ממה שהיה בכחו והכנתו קודם, לא לבד בהשלים נפשו אלא ג"כ בהשפיע מצינו לאחריים כל אחד כפי כחו והכנתו ורשותו ואימתו על קרוביו ושכניו ובני עירו, וגם בני עיירות אחרות השמשים אליו מחמת התמנו ומחשלתו, כשהוא בגדר דורש או חכם או פרנס על הנכזב או שלשה ביד, וכמו שאמרנו במדרש (בראשית רבה ס' כ"ד) על זה ספר תולדות אדם תלמד שהראה הקב"ה לאדם הראשון דור דור ודורשיו דור דור והכמיו דור דור ופרנסיו. דורש יקרא החכם היודע לדבר לחות בפני רבים דברי תורה ולגדל להורות להם הדרך הטובה והישרה ולהוכיחה תוכחה מגולה להפריסה ולהסוים מעל מה שצוהוהו שבתורה, חכם יקרא במקום זה הדיין העומד על המשפט לדון ולזכות ולחייב כפי דיני התורה, פרנס יקרא מלך או נשיא או ראש גלות, כפי הדור כי לא יחסר ולא יסור שבר

מיהודה להוכיח במישור לפניו ארץ ולחקים דגל החכמה ולומדיה כל אחד כפי כחו, שלא יבא נחמס כמי שיש בידו למחות ואינו מוחה, ומה שאמר דור דור לכל אחד ולא אמר דור דור דורשיו והכמיו ופרנסיו, כי לפעמים יקרה בתי זה דור שלא ימלא בו כ"ל דורש ולא חכם ופרנס, או חכם ולא דורש ופרנס, או פרנס ולא דורש וחכם. וכן נרמז בהם שאמרנו זה ספר תולדות אדם שאלה שאלו וכו', שכמו שיעקר תולדותיו של אדם הם מורה ומע"ט כן עיקר זרעו ותולדותיו הם תורה ומע"ט של תולדותיו, ולזה אמרו תלמד שהראשו דור דור ודורשיו וכו', כי לא יקראו תולדות אדם הראשון עמי הארץ, כ"ל הדורשים והחכמים ופרנסים וכיוצא בהם השמשים אליהם, ומה שאמרנו דור דור ולא אמרו דור ודורשיו דור והכמיו וכו' לרמז כי לא יפוש ה' את עמו בכל דור ודור מבלי דורשים ותכמים ופרנסים או לפחות שנים או אחד מהם בכל דור ודור זה אחר זה, לא יחסר שום דור שלא יהיו בו רועים :
ולכן בכל דור ודור חייב אדם שהורחו אומנותו להלכות את עמו כאלו הוא מפרט תולדות אדם, מדורשיו חכמיו ופרנסיו, ואין בזה משום יוהרה כי בזה יקשט עלונו בתקשיות תלמידי חכמים להשלים עלונו בתורה ובמצוות, להיותו זוכה ומזכה שילמדו ממנו אחרים ויאמרו (יומא פ"ו) אשרי עלוני שלמד תורה ראייה כמה נאים מעשיו כמה מתוקקים דרכיו וכו', ויהיה כח בידו למוח עשוי רשע. וכשם שמי שיש בידו למחות ואינו מוחה הוא נחמס באותו עון (שבת ג"ד) כן המוחה יש לו זכות יותר, שמה טובה יותר על מדת פורענות, ועם כל זה יעשה עיקר בתלמודו כי ת"ח כנגד כולם, כי הזוכה ומזכה במעשים טובים גם כי זכות הרבים תלו בו, ושנינו (פ"ה) (פ"ה) משה זכה וזיכה את הרבים זכות הרבים תלו בו, הלומד ומלמד וצומו יותר, וכמו שנינו (שם פ"ד) הלומד ע"מ ללמד-מסטיקין בידו ללמוד וללמד לשמור ולעשות שם סור מרע ועשה טוב, או לשמור כנגד לומד ולעשות כנגד ללמד, על דרך מה שכתוב (ישעיה ל"ב) והיה מעשם הדיקה שלכם, גדול המעשה יותר מהמעשה (בבא בתרא ס')

ולא לבד שהזדיק זוכה ומזכה בחייו אלא גם לאחר פטירתו לומדים שמעומו ושפתותיו ודבבות בקבר (יבמות ז"ו) אוכריים ג"כ מעשיו הטובים ועושים כמוהו, וזהו שאמרנו ידקיים אפי' במיתתו קרניו חיים (ברכות י"ח) כי גם אחר מיתתו לומדים מתורתם וממעשיהם כמו בחייהם, כי כל מה שמחדש כל חכם בפירות התורה ומצויות על שרשי התורה, הוא בכלל תורה שבעל פה, וכמו שאמרנו (בא"ב פ"ב דמגילה) כל זה מה ששאל תלמיד לרבו נאמר לתשם בפי, ועל זה חייב כל אדם שמחדש טובו מתוך לקח טוב, להודיע מה שחדש בהכנתו מהמכתב התורה לתלמידיו וחביריו, ואם יזכה האל להגדיל פרו ולהאדירה, ויודיעה ג"כ בכחם לאחריים קרובי ורחוקים

ורחוקים ממנו כדי שיהנו כלם מהכמתו, וזוהי שאר
 נרצה אחריו ולדקתו העמוד לעד שילמדו במכתבי
 ספריו מה שלא למדו לו לא ראו בספרים אחרים :

ולכן נהעוררתי והשחלתי בכל ימי, אני הסעיר
 משה בר' יוסף זלה"ה משראני להגות
 בחורת השם, וחברתי זה כמה שנים קרית ספר
 על כל מלוא התורה לדעת יסוד מקור כל הדינים
 מכתובי התורה, ותשובות שאלות כמה שנסתפקו
 בדור הזה בדיני התורה, עם היותו שוקק בשיבת
 החלמיים והחכמים מקשיבים לקול ה', ונאמנו טורח
 משא וריב בין אנשים ולנהלם בנחת, כי הם בני
 אברהם יצחק ויעקב אבות העולם, וזהו בלימוד
 התורה. ובענין משה הטוב צפניי אלהים ואדם,
 עיקרי הדת וההפלה וההשוכה, נראה לי לחבר ספר
 זה על שלשה הענינים וקראתיו **בית אלהים**.
 ואלו השלשה הם מפתחות שער שמים לבוא לבינת
 אלהים, שער היסודות, שער התשובה,
 שער התפלה, כי יסוד ההשוכה הפלה, כי גם
 שהראשונים חכמו והאריכו בדקושים אלו, עם כל זה
 מקום נתיחו לנו להגדרת בו בעניינים ודרכים
 מיוחדים ומשיבים על הלב, לחוק ולאשר דברי
 הראשונים וליתן כח מן התורה וביאורים כתובים לדברי
 חכמים, וליזהר בדבריהם ביסודי הדת וההשוכה
 והתפלה, כי הם גדר כל אשר בשם ישראל יבנה,
 ולרבים טיוב אלהי, וכמו שיהיה דוד ע"ה מתפלל
 על ענייני אלו (תהלים לא) לב סודר ברא לי
 אלהים ורות נכון חדש בקרבי. לב, רומז על היסודות
 אשר ראוי שיהיו קבועים בכל לעולם, סודור ברא,
 רומז להשוכה אשר היא סודרת החסמים ובתשובה
 נהיה כדביאה חדשה, לי אלהים, רומז לתפלה אשר
 עליה נאמר ויגעו במקום ואין פגיעה אלה הפלה,
 ועל מקומה נאמר אין זה כי אש בית אלהים וגו',
 ואמר ורות נכון חדש בקרבי, לחלות עוד פני אל,
 כי אחר שזכה להשיב אב"ג עניינים שיהיה רוחו
 נכון ונה בהם, לעולם בהם יעבוד אה ה', ואמר
 (שם) אל תשליכני מלפניך ורות קדשך אל הקה ממני,
 כי הכעל השוכה והסתכלל לריך להעמיר דברים
 ולהחמיר בבקשה מדי יום ביום בכל שלש התפלות
 אלהים בקר וערב, ואלל בני אדם מי שמפני רוחו
 ומעמיר בבקושים אחד פעמים שלם או יותר קלים
 בו, ולכן אמר גם כי אני אעמיר ואלעיר בכל יום
 ויום על מחלת החסמים אל תקוץ בי ואל תשליכני
 מלפניך, כי אם בני אדם קלים בהפגור הבקשה
 ומשליכים המצבקים מלפניהם, הוא מפני שכבר
 השינו בפעם הראשונה או שניה כן או לא, השנת
 המבוקש או הפקור, אבל הבקשה מאה ה' אין אדם
 יודע אם נעשתה עמו או בקשתו ולריך להעמיר
 מדי יום ביום, כי באי זה לד שיהיה לא ישאם,
 כ"ל תקבלה תשובתו ובקשתו שמתחלו עונותיו והוא
 אינו יודע, הוא מחמיר בתשובתו ותפלתו, ואם לא
 נקבלה תשובתו אינו מנעם ואינו מתהלוק כדרך בני

אדם המצבקים אלו מאלו, אלא מעמיר ומפני
 בחפלה ויהיה כפוח שהתקבל בהיותו מתחלו ונדו
 חמיר, כי בקבלה החפלה הנראית לעין שנתקבלה
 כמו על הגשמים ועל הדבר ושאר מיני רעות
 המתנגשות לבוא בעולם, אחר שיסורו ממנו אלו
 יודעים ומכירים כי מאתו יב"ג באה אלינו הרעה
 היא בעונותינו, וכשנצנו אלו קבל הפלתו והסור
 ממנו מכה המוה או המאורעות הרעות ונמנו לו
 הודאה על הלקו אשר רחם עלינו כרחם אב על
 צנים. ואמר ורות קדשך אל הקה ממני, כי אחר
 ההשוכה מתקדש רוחו ונשמחו אל הקדושה החלוקה
 ואם יחזור להטוא הסתלק ממנו, לכן אמר אל הקה
 ממנו כלומר שחמיר מלפני כל מכשול עון שלא אבוא
 עוד לירי חסא לשתקה ממני רוח קדשך, כי מן
 שמים מיהב יבבי משקל לא שקלי (הענינה כ"ה,
 מדרש רות רבה פרשה ב'), ואמר השיבה לי שגון
 ישךך ורות נדיבה חסמני, כי גם כי החוסא
 בתשובתו הכופר לו החסאו, אינו נראה ומקובל לפני
 האל כהתלה קודם שחמא, דמיון עבד מלך שעבד
 על דברו וממרה בו שחיבי מיהא, כי גם שביים יתלו
 פני נדיבותו שימחול לו ונראה להם ומחל לו העושה,
 לא כצביל זה יתקבל ויתחלה לפני המלך, וכמו
 שנאמר באשכול (י"ב י"ד) ונפני המלך לא ראה אחר
 שמחל לו אביו וגוה ליושב סיבאיו מתקום שברח לו
 שם. ולכן אמר על צעל ההשוכה השיבה לי שגון
 ישךך וכו', שישוב לרוחו בפנים הכובות כיון
 שהשיעו מחלואתו ומחל לו, וגם כי זה אינו נהוג
 במלכי בשר ודם רוח נדיבותו הטובה הסמכה בחורת
 דבשה לא בחיוב :

ולא נמצא בכל המקרא רמז לנפש רוח נשמה בג'
 פאוקים זה אחר זה כמו אלו, וכנה שלשתם
 ברוח כמו שגרמו באדם הראשון נפשו הראשונה בשם
 רוח, כדכתוב ויפה באפיו נשמה חיים, כי לשון
 הפחה באפים הוא נאמר על הרוח כדכתוב (יחזקאל
 ל"ז) מד' רוחות רוחי רוחות ופחי, וכדכתוב (שמות
 ס"ז) וברוח אשך נערמו מים, ולכן אמר נשמה חיים
 כי בלשון חיים נרמז הרוח ג"כ כמו שכתוב נשמה
 רוח חיים באפיו וכו', והרי הוא כאלו אמר ויפה
 באפיו נשמה רוח חיים, כי שם רוח הוא כולל
 שלשתן נפש רוח נשמה, מהות שלשתן הוא רוח,
 כמו שנאמר במלאכים (ההלים ק"ד) עושה מלאכיו
 רוחות, לא נאמר בהם נשמות ולא נפשות אלא
 רוחות, כי מדענת אלו הב' הוא נפש רוח נשמה,
 נפש היא מדרגה למטה משלשתן, הנפש החוטאה היא
 חמות (יחזקאל י"ח), וברוח למעלה הימנה, כי הרוח
 השוב אל האלהים אשר נשמה (קהלת י"ב), והנשמה
 היא למעלה ממנו, כי היא זכרה צבירוש ביצירת
 האדם ונפוחה נשמחו, והמלאכים הוא ידוע כי הם
 למעלה ממדרגות האדם, ועכ"ל אמרו חז"ל (מדרש
 הלים לא) על הכדוקים שהם גדולים ממלאכי
 השמים, ולכן כנה אותם ברמות, כי הרוח היא
 מדרגה אמצעית בראש בין הנשמה והנשמה, כי נפחד
 רוב

הקדמת המחבר

כ"א בדרך דרכה, ואין לנצל השונת הלשון הקדש
 וכעמדה כ"א כמייכה, וממיתו למרץ פשטו שיוכל
 לעמוד עליו כמייכה היא כסיומו מסבב שיחזרו כחשובה
 פושעים אחרים כמוהו, כדכתיב אלמדה פושעים
 לדרך אשר יזכרו וזכנו ילכו עד הגיעם לחלום
 קדשך, ותפסים שהם בגדר הלאשון מן החסא אלך
 ועדין ישונו ויכנסו לחלומה היכל קדשך לחזות כעמם
 ה' ולנקר כהיכלו, כי חסאקס היא כסוגג וקס
 קרובים אל ה' כחשובתם :

ומפני שהחלטה היא בוללה לכל בני אדם הקדמתי
 השער שלה, והא"כ החשובה שהוא לרוב
 האלמים החופאים, והא"כ טפס ורלויה על העקרים
 אשר לא יזכנו אלא ליחודי סגולה. שער החלטה
 פשרים פרקים, שער החשובה י"ח פרקים, ושער
 היסודות ס"ד פרקים, כללס ק"ב, חינו דומה שונה
 פרקו מלה פועמים, לשונה פרקו מלה ואחא וכל
 טקן מלה ושמים. שהס ק"ב ונקי :

רוב האנשים שהם ציונים, המלאכים הם רוחות
 למעלה ממדרגת הציוניים שהם צפלי נפש ורוח,
 ובערך הצדיקים גמורים שהם גדולים ממלאכי הקרב
 והם צפלי השמות הסודות נקראו המלאכים רוחות
 למהה ממדרגות הצדיקים גמורים :

וא"כ רמזו אלו השלש צבעל החשובה על מדרגת
 החסאים שהם שלש, חסא עון ופשע, החסא
 שהוא כסוגג עושה רושם נפש, והעון שהוא כמזיד
 עושה רושם ופגם כרוח ג"כ, והפשע שהוא כמזיד
 וזמטל עושה רושם ופגם והפגם כעשמה ג"כ. על
 חסא שצבעל אמר ורוח נכון חדש צברתי, שיעביר
 וישחיתו הפגם עשהי כנפש על דבר החסאים וזמון
 והחדש כו הנפש, ועל העון שצרוה אמר ורוח
 קדשך אל הקה ממני, כי העון הוא גורם המיתם
 להיומו כמזיד וכיון ששכ כחשובתו לקדושת הרוח לא
 יקחהו ממנו, ועל הפשע שצבעמה אמר ורוח נדיבה
 השמכני, כי להפגנת גדול עושה הפשע אין לו כפרה

שיר הלציו על עשר ספירות

אקרא לאלהים עליון
 ועל כל אלהים נעלית
 סביבך ענו וערפל
 סגננו מאד נעלה
 רפידתך זהב מרכבך ארגמן
 ה' אדנינו מה אדיר שמך
 לאל חי מתי אבוא ואראה
 אלהים צבאות שמעה
 ה' צבאות אלהי ישראל
 כתפארת אדם לשבת בית
 אלהים היית לי לעזרה
 רוממות אל בגרונם
 אלהים ה' עז ישועתי
 עזי וזמרת יה ויהי לי
 אהיה אשר אהיה
 כלך אסוף אאסף

אשורר לאל שוכן כציון
 ארוםם שמך כי גאה גאית
 אהלל שמך מעולם האפל
 אעלה שמך ממטה למעלה
 אנשא שמך בגלוי ובמסמן
 אעמר שמך בעפרת מלכותך
 איסר שמך ביסודך הנראה
 אהודה שמך בהודך בכל שעה
 אנצח שמך בנצח ישראל
 אפאר שמך ה' בדר זית
 אנבר שמך נאור בגבורה
 אנדל שמך בצבאותיך ברננם
 אאביר שמך ואם לבינה קראתי
 אברך שמך ולב נתיבות חכמה אלי
 אכתר שמך כהיה וזהו ויהיה
 איחד שמך מואת עד אין סוף

על שלשה עשר עקרים

אף אמונתך בקהל קדושים
 כי מצאי מצא חיים
 שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד
 כבוד אל מספרים השמים
 קרם ירעתי מעדותיך
 ועברת את ה' אלהיך בשמחה
 ודברתי על הנביאים
 מוליך לימין משה ורוע תפארתו
 תורת ה' תמימה משיבת נפש
 כי לא לנצח תשכח
 עיני ה' המה משוממות בכל הארץ
 כעל ישלם כעל גמולות
 רוח אפינו משיח אדני
 לקדושים אשר בארץ המה :

אאמן שמך ואקרא אליכם אישים
 אאשיל מציואתך בארץ ובשמים
 אנובב אחרותך כפה ובלב יחד
 אכביר עצמותך מכל עצם השמים
 אאדיר קרבותך כפי ברואיך
 אאמיר עבודתך בכמחה
 אשבח נבואתך בשם הקרואים
 אסדר נביאך כי אין כמותו
 אכבד תורתך ואשבות ואנפש
 אשבח מצותיך לא אשנה אשבח
 אשמח בהשגחתך מאדם ועד שרץ
 אצדק גמולך בכל פעולות
 אאמץ גאולתך בשפתי רנני
 אאשר תחיתך וירך המרימה